

Desen special pentru „Urzica” de caricaturistul ceh Vaclav Krijek

Faimoasa și perimata „cască de oțel”, cîrpită cu... tinichele

urzica

Biblioteca Centrală
Comuna
Huma

Un amic lăudăros

Iubite cititor, dă-mi voie să-ți recomand pe amicul Ios.
 E omul marilor relații și nicidecum nu dă chix
 Prietenii are pretutindeni și totdeauna reușește.
 E „tu și mă” cu toată lumea și toată lumea! Pretuiește
 Lui nu-i rezistă nici o ușă și peste tot e înțeles;
 Cum ocupație nu are, e omșnic foarte ocupat,

De la ntreprindere prin birouri se plimbă ca la el acasă,
 El anticameră nu face și nici de secretari nu-i pasă.
 De responsabilii de oriunde, pe toți îi poartă în buzunar;
 Un frate are la Romarta și un văr la sfatul popular,
 La I. T. B., la CEC, la ESPLA, la GAS, la I. L. L., oriunde.
 Cu același nevăzut speraclu ca iarba fiarelor pătrunde!

L-am întâlnit la librărie, mi-a mîntins o mîină, cu prestanță,
 Ușindu-se de sus la mine, puțin chiorș, cu eleganță.
 - Eu nu mă laud nicidecum și nu s din fire guralio.
 Vreți o mărire de salariu? Un spor de spațiu locativ?
 Nu vă jenați, vorbiți-mi sincer, ce anume vă interesează?
 În timpul cel mai scurt posibil, afacerea se aranjează.
 Aveți nepoată baletistă? Un văr actor? Sau faceți sport?
 Plecați cumba peste hotare? V-ar trebui un pașaport?
 Vă oăd cu părul alb la timple, sînteți artist fărăndoială;
 Nu o-ar strica să aveți un premiu și o mică pensie personală.
 De la nceput mi-ați fost simpatic. Vă bizuiți pe vorba mea.
 Cînd voi avea o veste bună, mă voi grăbi să viu cu ea.
 Ne-am despărțit la colțul străzii. A treia zi dupăntîlnire,
 Cum stam și șlefuiam o strofă dintr-o romanșă de iubire
 Și numărăm oreo cincî silabe cîntînd o rimă la „mereu”,
 M-am pomenit pe negîndite că oine ocrotitorul meu.
 Se ostenise pînă la mine și mi adusese vestea bună:
 Cu premiul era treaba gata, iar pensia: „pînă ntr-o lună”...
 Mi-a povestit cu de amănuntul cu cîtă lume a vorbit,
 Ce luptă a trebuit să ducă... dar, în stîrșit, a biruit!
 Așa m-a încîntat amicul și mi-a vorbit aproape-un ceas.
 Că pur și simplu m-ametise și mă lăsase fără glas.
 Dar cînd s-a îndurat să plece și singur am rămas acasă,
 Am obseroat că dispăruse (ciudat!) și ceasul de pe masă!
 De atuncea îl aștept într-una și meditez înfrigurat
 La înțelepciunea populară ce iarăși s-a verificat:
 Teribil e amicul nostru, teribil, domnule, un as:
 „N-aduce anul nicidecum, ce aduce uneori un ceas...”

Desen de Gh. Chiriac

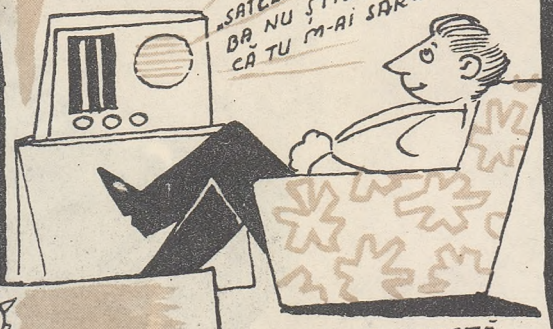

- Colega, acum știu de ce ești aici...

SATELITUL ARTIFICIAL

REPORTAJ
 ANTICIPAT
 DE
 V. CRIVĂȚ

SATELITUL ȘTIE,
 DAR NU ȘTIE, EL ȘTIE
 CĂ TU M-AI SĂRUTAT...

- ÎNFIN, O BUCATĂ
 NOUĂ DE MUZICĂ UȘOARĂ.

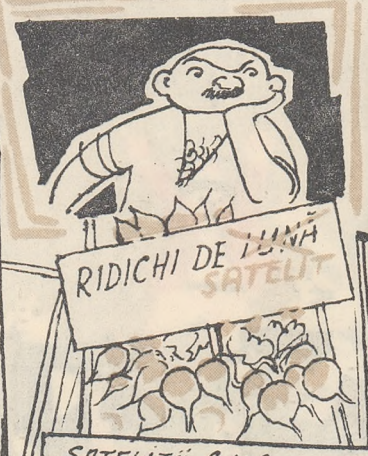

- DE CÎTE ORI ȚI-AM
 EXPLICAT ZĂPĂCITULE, CĂ
 NU LA ASTA TREBUIE SĂ
 URLI!

- DOFTIM I
 SI IN ZIARE
 ȘCRIA CĂ SE
 LANSEAZĂ NUMAI UNUL!

ZARZAVAT

- ÎNFIN, AM ȘI
 UN BĂIAT!

SATELIȚII S.U.A.:
 - DAR CÎND SE VA LANSA
 SATELITUL ARTIFICIAL, CU NOI
 CUM RĂMÎNE?...
 ONU

Tabula
conservată

E deștept el, ursul? Cred și eu că este.
Cum începe toamna, cum a prins de veste
Că sezonul rece este pe aproape,
Prinde să mănince, prinde să se-ndoape
Ca să intre-n iarnă cât mai rotofei.
Harnica albină strînge-n stupul ei
Miere să-i ajungă pînă-n primăvară;
Harnic și bursucul cară și iar cară
Cantități de grîne mult peste nevoi,
Tot așa furnica, la ea-n mușuroi
Strînge și iar strînge bobul mic de piine;
E la toți prezentă grija pentru miine.
Dcar la animale? Dar la oameni cum e?
Tot aceeași grijă în întreaga lume
Cu deosebirea că la animale
Nu se pun probleme de materiale
Necesare pentru buna conservare
Cum se pun la oameni; deci (și prin urmare)
Omul - la conserve - dezavantajat e

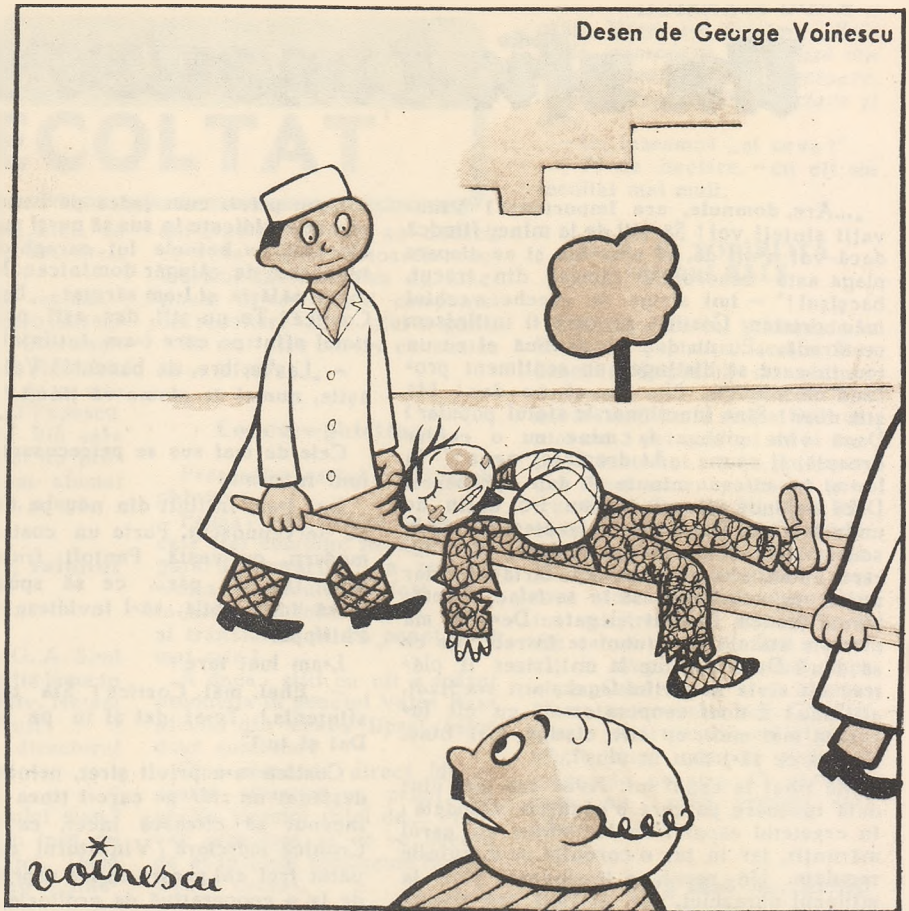
Fată de oricare altă pietate.
Ce știe furnica ce-i ăla borcan?
Umblă ea, albina, după celofan
Să-l pună pe țaguri sau în alte scopuri?
Caută bursucul, ca nebunul, dopuri?
Ursul nu se duce, este evident,
Ca oșet să iete la „Comalment”.
Astfel de probleme cu aspect major
Sînt inexistente pentru lumea lor
Pe cînd pentru oameni, dar...

...s-avem răbdare,
Poate anul ăsta - n-ar fi de mirare -
Vom găsi de toate... celofan... borcan...
N-o să se întîmple ca acum un an
Cînd am scris aceste rînduri de reproș.

Am uitat atuncea să le zîrl la coș
Și acum le public imitînd puțin
Pe prea înțeleptul Hoge Nastratin
Ce bătea copilul cînd pleca la apă
Cum fac eu cu șaua, iapa să priceapă.

Desen de George Voinescu

— Automobil?
— Nu. Rock and roll!

LA VAGONUL-RESTAURANT

In vagoanele-restaurant, la mesele de prînz și seara, nu se servește nici o altă consumație în afara unui meniu fixat de restaurant

Desen de Nell Cobar

IN ORELE OBIȘNUITE

OSPĂTARUL: — Vă rog, dați comanda: ce doriți să mincați?

IN ORELE DE MASĂ

OSPĂTARUL: — Ascultați comanda la mine: iată ce veți minca!

Un sfânt modern

„...Are, domnule, are importanță! Vino-vații sînteți voi! Să știți de la mine, fiindcă dacă voi n-ați da, el n-ar lua și ar dispărea plaga asta nenorocită rămasă din trecut, bacșșul!” - îmi striga la ureche vechiul meu prieten Costică, pe care îl întîlnisem pe stradă. „Eu nu dau - continuă el cu un ton în care se distingea un sentiment profund de mîndrie. Nu țau și nu dau! Mă știți doar! Sînt funcționar la sfatul popular! Dacă vine cineva la mine cu o cerere dreaptă, îl spun: „Ai dreptate, nene!” Ia loc și în cîteva minute îl dau aprobarea. Dacă depinde de mine. Sau l-o obțin de unde trebuie. Dacă n-are dreptate îi spun scurt: „Nu te supăra, cetățene, dar cererea dumitale nu e justă! Iartă-mă, dar nu-mi permite legea să te satisfac.” Cetățeanul pleacă lămurit și gata. De-asta mă plătește statul! Și atunci te întreb: de ce să dau? Dacă mă duc la un frizer îl plătesc cît scrie în tariful legal; atît s-a fixat, atît dau! E doar cooperator și cu cît lucrează mai mult, cu atît cîștigă mai bine. Pentru ce să-l dau în plus?...”

Mă uhai la capul lui. Avea cea mai ciudată țînsoare pe care o văzusem vreodată: în creștetul capului un loc viran cu părul mărunțit, iar în jur o coroană cu marginile regulate. Un perlicuț îi ajungea pînă la mijlocul obrazului, iar celălalt era absent. Nu mai vorbesc de scrijeliturile de pe obraz, care îl făceau pe Costică să semene cu un brav student din Heidelbergul de altădată. „Vii acum de la frizer, probabil?” - l-am întrebat. „Da! Și nici de data asta n-am dat!” - exclamă satisfăcut Costică. „Sau, dacă-mi fac o haină la cooperativă, - continuă el apoi - de ce să dau bacșș? Plătesc cît scrie legea. Și acolo e trecut și pentru nasturi, și pentru ață, și pentru căptușeală, și pentru rosart...”

- „...Pentru ce?” întrebat eu.

- „Rosart! Nu știu ce e asta, dar e ceva care trebuie croitorilor. E trecut, mă-nțelegeți? Plătesc și la termen vin să-mi iau haina.”

- „Și dacă nu e gata la termen, ce faci?”

- „Cum ce fac? Îl reclam responsabilului. Dar ce, crezi că-l las să-și bată joc de mine? Ehe!...”

Și cînd zise „ehe”, Costică ridică mina în sus. Mișcare imprudentă, fiindcă în urma acestei sforțări, mineca i se desfăcu la subsoară și cei doi nasturi ai hainei zburară cît colo. În timp ce amîndoi căutam pe jos nasturii, care naiba știe unde erau, îl întrebat: „Unde ți-ai lucrat haina, Costică?” „Cum unde? - răspunse Costică. Ți-am spus, doar: la cooperativă. N-am dat nimic în plus. Și, slavă domnului, uite că nu umblu dezbrăcat.”

Vă spun cinstit: dacă nu era Costică cel care afirma că hainele pe care le purta erau de comandă, aș fi jurat că le căpătase la parastasul unei rude răposate.

Nu mai găsirăm nasturii și Costică mă rase pe o bancă la marginea trotuarului: „Hai, Radule, să stăm pușîn jos, că nu mai pot”. Ne așezarăm. Costică își desfăcu și returile și-și scoase, nîtam-nîsam, pantofii. „Ce faci, măi?” - întrebat uluit. Te descalți în plină stradă?”

- „Ce să fac, Răducule! Mă strîng de vîd stele verzi. Mi-am luat ieri niște pantofi și, probabil, pentru că sînt noi... știți, pînă se întinde pielea... ș-a lăbărțat și piciorul pe căldura asta...”

Mă uitai la pantofi. „Ce număr porți, măi Costică?” „Patruș-doi jumate!” După aprecierea mea, pantofii erau cel mult numărul 40. Nu mai spun că unul era galben-deschis, iar celălalt de culoarea castanei la sfîrșitul toamnei. „I-ai luat ieri? zic, - și probabil că n-ai dat!” - spusel cu sfială.

- „Ei, cum să dau - izbucni Costică. Ce, vînzătorul n-are leafă? Știi că ești bine?”

L-am privit cum ședea pe bancă, cu picioarele ridicate în sus să nu-și murdărească ciorapii, cu hainele lui caraghioase și cu țînsoarea de călugăr dominican. Mi-am scos încet pălăria și l-am sărutat: „Ești un sfânt, Costică! Tu nu știți, dar ești primul și ultimul sfânt pe care l-am întîlnit!”

- „Las'te, bre, de bancuri! Voi, umoriștii aștia, numai de glume vă țineți!”

Cele de mai sus se petrecuseră cu cîteva luni în urmă.

Ieri l-am întîlnit din nou pe Costică. Era de nerecunoscut. Purta un costum superb, modern, cu vestă. Pantofi frumoși, asortați, iar de păr... ce să spun: avea o freză impecabilă, să-l învidieze și Gérard Philippe.

L-am luat tare:

- „Ehei, măi Costică! S-a terminat cu sfințenia! Te-ai dat și tu pe brazdă, ai? Dai și tu?”

Costică m'a privit șiret, printre gene, și a desfăcut un ziar pe care-l ținea în mină. A început să citească încet, ca pentru el, Cronică judiciară: Vînzătorul cutare a căpătat trei ani pentru că lua suprapreț. Altul, de la o cooperativă de croitorie, doi ani și șase luni pentru că pretindea cadouri de la clienți, etc., etc.

Apoi a ridicat ochii spre mine: „Eu tot nu le dau! De ce să le dau? Nu vezi? Le dau alții pentru mine... Dar parcă spuneai ceva de sfințenie?” - a continuat el zîmbind.

- „Nu! Nimic! - l-am spus eu. Nu știți cum sîntem noi, umoriștii?! Ne ținem de glume!...”

RODICA TOTH

TOAMNĂ BOGATĂ

*Plopii singuri azi sînt trîștiți
Toamna-i scutură și ride.
Ia te uită-n vale cît de
Veseli sînt colectivității!*

*Carele cu saci de aur
Virfuite-s; roadă multă.
S-a oprit mirat un graur
De o claie și ascultă,*

*Cum cad glumele cascadă
Peste moșul Țugurlui
Care tot nu orea să creadă
Că din saci opt sînt ai lui!*

*S-a noptat. Doarme șoseaua
Greierincep repertoriu'
Luna-și pune pijama
Cu manșete de ivorii.*

*De la marginea răstocilor
Trece-un car, pe urmă altul,
Toamna, străjuind înaltul,
Își socote-n gînd bobocii.*

*Și ca babele pe dește,
Numără încet și rar;
Unul singur îi lipsește
Unde-o fi umblind hoinar?*

*Hăt, la urmă, răzlețit
Vine moșul Țugurlui
Care tot nu-i dumirit
Că din saci opt sînt ai lui.*

Scriitorilor care se refugiază în temele istorice

SCRIITORUL: - Miinile sus și spune tot!

Desen de Benedict Gănescu

Ca să nu rămână în afara campaniei muncilor agricole, „Urzica” s-a gândit să pornească și ea la recoltat... câteva aspecte din G. A. S.-urile regiunii Craiova. Spre bucuria noastră recolta de lipsuri a fost anul acesta mai puțin mănoasă decât în alți ani. Totuși, pe ici pe colo, am mai găsit unele bucurii, ca de exemplu la:

G. A. S. AFUMAȚI, raionul BĂILEȘTI Un serafim cu păcate

La G. A. S. Afumați, raionul Băilești, am călcat cu stîngul, ceea ce nu are nici o legătură cu inginerul Serafim Rusu care și duce munca la G. A. S. Secția Afumați-Gară. Nu are nici o legătură pentru că „Urzica” nu-i superstițioasă și pentru că pe tovarășul Rusu l-a găsit totuși... bine întirziat peste data cînd trebuia să înceapă însilozarea porumbului - siloz.

- De ce a întirziat însilozarea? a întrebant „Urzica” politicoasă.

- Din cauza lipsei de organizare, au răspuns oamenii.

- Și ce face tovarășul inginer Serafim într-o asemenea situație?

- Face pe... serafimul.

La care „Urzica” a răspuns cu convingere că, în urma vizitei pe care o va face, sintem siguri că tovarășul Serafim o să facă de acum încolo și pe... inginerul. Nu de altceva, dar altminteri nu va putea fi vorba de nici un fel de... înălțare.

Și o brigadă care dă în gropi

Tocmai cînd să părăsim Secția Afumați-Gară am aflat un fapt nemaipomenit, și anume că la Secția G. A. S. Portărești întreaga brigadă dă în gropi. Cu creioanele bine ascuțite și cu trei bloc-notesuri de rezervă ne-am deplasat la locul amintit unde, într-adevăr, am dat peste brigadierii - printre care se aflau și tov. Opreța Fetica și Mladin Marin care dădeau în gropi... porumbul-siloz. Astfel au reușit să însilozeze în gropile special amenajate 460 tone numai în trei zile. După o asemenea constatare „Urzica” a fost nevoită să-și strîngă țepii și să întindă mina brigadierilor, felicitîndu-i:

- Bravo, băieți, dați înainte în gropi...
De unde se vede că cine dă în gropi la Afumați, trebuie musai... evidențiat.

Dar cu Matei e altceva

Cînd tov. Matei dă în gropi e altă poveste. De exemplu tovarășul Popescu Matei, combiner, a fost trimis în ziua de 12 august cu combina S.4 la Secția Băilești, Trupul Cioroiși, pentru treierat mazăre. Și a plecat tov. Matei de dimineață după ce și-a făcut curaj cu citeva litrișoare de vin și a început să rătăcească cu combina cînd prin comună cînd pe de lături. Și a luat-o el razna peste cîmpuri, și a nimerit el și în gropi și prin alte sate și pe la citeva MĂT-uri, numai la Cioroiși n-a nimerit. Cînd s-a întors către seară, după o îndelungă căutare, cu siguranța celui mai experimentat cercetător geografic, a făcut o primă comunicare:

„URZICA” LA RECOLTAT

- Măi, hic, fraților, hic... să știți că Cioroișii hic... au... hic... dispărut, mă, hic...

Asta a fost prima comunicare. A doua a făcut-o directorul G. A. S.-ului: Cioroișii sint, slavă domnului, la locul lor, în schimb a dispărut de pe statele de plată numele lui Popescu hic Matei. Intimplare din care în Afumați a rămas și un pro-verb: cine dă în gropi afumat ca Matei se trezește... afară.

G. A. S. BREASTA, raionul Craiova Coincidență...

Cînd am sosit la G. A. S.-ul Breasta nu prea era multă lume în pavilionul administrativ. Ne-am adresat primului întîlnit:

- Vă rog, cine e directorul gospodăriei?

- Bora Ion.

- Dar șeful serviciului plan?

- Bora Petre. Acum însă nu e nici unul din ei aici. Dacă vreți, puteți discuta cu inginerul mecanic.

- Cum îl cheamă?

- Bora Marcel.

Va să zică, primul - director, al doilea - șef serviciu plan, și al treilea - inginer la secția mecanică. O adevărată dinastie!

- Sint deci trei Bora în această gospodărie?

- Nu sint trei.

- ??

- Sint patru.

- Patru?

- Da. E și Bora Geneveva.

Șef economist plan financiar.

- Dar cum de s-au adunat cu toți la un loc?

- Coincidență!...

Noroc că are șaretă...

...Olaru Virgil, tehnician zootehnist la punctul „Marioara” și responsabil cu... creșterea în greutate a porcilor din turma personală a inginerului-șef Roșca Ion. Altfel cu ce le-ar aduce furajele pe care le sustrage din stocul rezervat porcilor gospodăriei?

Noroc că are șaretă... Porc să fii (adică să fii porc) inginerului Roșca), noroc să ai (să ai grijă de tine Olaru).

Reduceri de preț...

...sîmțitoare au fost înregistrate recent la secția mecanică, unde, datorită priceperii cu care Dinu Dumitru și Petre Dumitru au reușit să plămădesc o serie de acte, s-a putut vinde cu preț „convenabil” unui „biet” particular un tractor.

„Realizarea” obținută de cei doi salariați ai secției mecanice a făcut atîta vîlvă, încît a ajuns în studiul... Tribunalului raional Craiova, care, probabil, le va acorda un premiu în... ani.

Drag îmi e bădița cu tractorul...

...este o melodie care a avut un efect deosebit asupra lui Tilică Grigore și Toma Marin. Amin-

doi s-au pornit de au dădăcit cu atîta migală motoarele tractoarelor încît acestea au funcționat în tot timpul campaniei de recoltare fără nici o pană. Să mai zică careva că muzica nu... mișcă.

Concurs-ghicitoare

Prezentăm astăzi următoarele ghicitori:

Prima: știți cumva de ce din cele trei combine necesare asigurării lucrărilor în punctul Valea Raznicului au fost luate la începutul lunii august două, și transferate la un punct mult mai mic?

A doua: știți cu cit a scăzut producția în punctul Valea Raznicului din cauza lipsei celor două combine?

Cine răspunde direct (de această situație) va primi din partea juriului titlul de... vînovat principal și se va bucura de avantajele cunoscute în asemenea cazuri.

G. A. S. MOȚĂȚEI, raionul CALAFAT Drum de țară... nepavtat?

Cînd tînărul doctor veterinar Barbu Tiberiu, proaspăt reparatizat la această gospodărie, a coborît în gara Moțăței și a cerut să i se explice unde este sediul gospodăriei, i s-a răspuns:

- Luați-o nițel înapoi pe linie și apoi faceți la dreapta.

Ajuns la destinație, doctorul veterinar Barbu Tiberiu a constatat că i s-au prăfuit pantofii. Mirat, a exclamat:

- Dar ce-i asta? N-aveți tro-tuare?

- Nu!

Cînd a auzit așa ceva, s-a întors la gară și a întrebant:

- Spre Craiova ce tren am?

- Aveți la...

- Mulțumesc.

Și în seara aceleiași zile s-a înapoiat la regiune supărat foc că a fost... indus în eroare.

Știri culturale

La Gospodăria Agricolă de Stat Moțăței a luat ființă „Muzeul combinelor și secerătoarelor”.

Muzeul a fost deschis odată cu începerea campaniei agricole de vară și se va închide la data... cînd se vor lua măsurile ca la secția mecanică să nu se mai execute reparații de mintuală.

Informații suplimentare pot da inginerul mecanic Șerbănescu Niculae și Babeș Ion, mecanic șef, care sint... responsabili muzeului.

E complexă...

...Ne-a spus Sirbu Dumitru de la secția I Moțăței. Brigada noastră nu-i ca celelalte. Noi lucrăm 500 hectare cu cinci oameni și cinci tractoare. Așa e prevăzut. Acum avem însă de tînd să completăm numele bri-

găzii. Vrem s-o numim: „Brigada complexă, compusă din cinci oameni, cinci tractoare, care lucrează 500 hectare și ceva.”

- Ce înseamnă „și ceva?”
- 75 de hectare, - cu cit am recoltat mai mult.

G. A. S. ȘOPÎRLIȚA, raionul BALȘ

Potcoave de cai șchiopi de la G. A. S. Șopîrlîța, secția Dobrun, e imposibil de obținut deoarece nici cei 8 cai încă nevătămați de la secția Dobrun, nici cei 3 cai șchiopi de la secția Brîncoveni nu au potcoave. Cei 8 cai nu au potcoave pentru că tov. Condița Nicolae, tehnicianul veterinar al Gospodăriei, e norocos și fără potcoave. E norocos pentru că nu l-a tras încă nimeni la răspundere pentru cei trei cai șchiopi care, din cauză că nu au fost potcoviți la timp, au fost scoși de pe cîmp. Care va să zică în problema potcoavelor tov. Condița a cam sărit peste... cal și a nimerit, după cum se vede, în coloanele noastre. O săritură care nu prea credem să-i aducă... noroc.

Vacile merg însă în... galop

Dacă, în ceea ce privește caii, G. A. S.-ul Șopîrlîța... șchioapătă, în schimb cu vacile merge în galop. Astfel și-a luat angajamentul (Gospodăria, nu vacile) ca pînă la 1 septembrie a. c. să predea 528.000 litri de lapte, adică întreaga cantitate planificată pînă la 1 ianuarie 1958. Iată o dovadă din care se vede că întărirea înainte de termen a planului duce la... felicitări.

Un disc cu cîntec

Discurile se pot întîlni în orice discotecă, la magazinele de muzică și pe cîmpul G. A. S.-ului Șopîrlîța, punctul Ceair, Secția Brîncoveni. Discurile au menirea unele să înveselească, altele să zdrobească inimile cu românețe. Discul de la Șopîrlîța a avut și el menirea pînă în mai a. c. să zdrobească bolovanii, de atunci însă încearcă zadarnic să zdrobească nepăsarea tov. Ghiță Gheorghe șeful secției mecanice care, încă de astă primăvară, l-a lăsat uitat pe cîmp. Degeaba a încercat discul să-l emoționeze cu diverse românețe ca: „Ia-mă cu tine și mă du”, „Nu-ți pare rău cînd vezi că plîng”, „Mi-e dor de ochii tăi frumoși” - etc. - înțina tov. Ghiță a rămas... tot bolovan. Ultimul cîntec pe care discul îl cînta tocmai cînd am trecut noi pe acolo era: „La revedere, dragul meu, la revedere”... Din surse sigure am aflat că acest cîntec a fost în sfîrșit auzit de tov. Ghiță și... înregistrat.

Să sperăm că aceasta e ultima audiție...

Acesta a fost și ultimul pas al „Urzicii”.

Ne-ar părea bine ca reportajul nostru să dea roadele așteptate în așa fel ca la anul să nu se spună că am ars G. A. S.-ul de... pomană.

RODICA TOTH
și
DAN MĂNOLESCU

INCHEIEREA CONCURSULUI „URZICII“

Premierea gazetelor de perete satirice

„Urzica“ a organizat, la începutul lunii noiembrie 1956, un Concurs pe țară al gazetelor de perete satirice și al suplimentelor satirice ale gazetelor de perete. Concursul, împărțit în două etape (regională și pe țară) a urmărit stimularea activității gazetelor satirice din întreprinderi și instituții de la orașe și sate, în sensul dezvoltării spiritului critic, pentru scoaterea la lumină și îndreptarea acelor lipsuri și greutăți care mai frinează munca noastră pentru construirea socialismului.

Etapa regională s-a încheiat cu alegerea unui număr de 69 gazete satirice și suplimente satirice, care au candidat la admiterea în Expoziția pe țară, organizată la București. Expoziția pe țară a însemnat o confruntare a celor mai bune gazete satirice, în scopul unui schimb de experiență între colectivele redacționale ale gazetelor admise, precum și un îndreptar pentru toate colectivele. Expoziția inaugurată la 14 august a rămas deschisă până la 8 septembrie a.c., în care timp a fost vizitată de un mare număr de cetățeni, bucurându-se de un real succes.

La adunarea festivă de închidere s-a făcut o analiză a muncii colectivelor de redacție ale gazetelor prezente. Cu acest prilej au fost subliniate o serie de realizări ale unora din colectivele participante, precum și unele lipsuri.

La analiza prezentată de redacție au răsunat citiva delegați din partea colectivelor premiate, subliniind importanța concursului inițiat de revista noastră, care le-a prilejuit un vast și rodnic schimb de experiență cu activiștii pe acest tărâm din întreaga

țară. Totodată, delegații au făcut propuneri și sugestii pentru munca lor de viitor, după care s-a trecut la împărțirea premiilor și diplomelor.

S-au acordat următoarele premii:

2 premii I

în valoare de lei 3.500 fiecare

- Gazetei de perete satirice „Te văd“ a întreprinderii „Electrozolantul“ din București;
- Gazetei de perete satirice „Chipăruș“ a întreprinderii de Construcții a Căilor Ferate din Orașul Stalin.

3 premii II

în valoare de lei 2.500 fiecare

- Gazetei de perete satirice „Ărıcıul“ a departamentului C.F.R. din Ministerul Transporturilor;
- Gazetei de perete satirice „Ărıcıul“ a uzinelor „Tudor Vladimirescu“ din București;
- Gazetei de perete în limba maghiară „Viespile“ a Cooperativei de Producție „Metalul“ din Tg. Mureș, Regiunea Autonomă Maghiară.

4 premii III

în valoare de lei 1.500 fiecare

- Suplimentului de satiră și umor „Urzica“ al gazetei de perete a Fabricii de postav Buhuși;
- Gazetei de perete satirice a Institutului de Protecție Rafinării Ploești;
- Suplimentului satiric „Ărıcıul“ al gazetei de perete „Viața Nouă“ a G. A. S. Goești-Amaradia, regiunea Craiova;

- Gazetei de perete de satiră și umor „Brigada vede tot“ a orașului Giurgiu.

10 mențiuni

a lei 600 fiecare

- Gazetei de perete satirice „Ărıcıul“ a uzinelor „Boleslav Bierut“ din București;
- Gazetei de perete satirice „Viespea“ a întreprinderii „Tehnometal“ Timișoara;
- Gazetei de perete satirice „Spicul“ a G. A. C. „Grivița Roșie“ Calafat, regiunea Craiova;
- Suplimentului de satiră și umor „Cio-cănițoarea“ al gazetei de perete a I. C. S. Hunedoara;
- Gazetei de perete „Urzica“ a Rafinării nr. 5 Ploești;
- Suplimentului de satiră și umor al G.A.S. „30 Decembrie“ Vidra;
- Gazetei de perete satirice „Spinul“ a uzinelor „Grivița Roșie“ București;
- Gazetei de perete satirice „Vede tot“ a orașului Alexandria.

Comisia a socotit util să acorde ultimele două din cele 10 mențiuni unor dosare intrate în Expoziție fără panourile gazetelor de perete respective. Dosarele arătate mai jos au fost menționate pentru activitate trecută deosebit de bogată, precum și pentru buna calitate a materialelor (texte și desene) cuprinse în ele.

Astfel s-au dat mențiuni:

- Dosarul fabricii „Comuna din Paris“ Piatra Neamț și
- Dosarul Institutului Agronomic din Galați, intitulat „Ghimpele“.

R. POENARU

Rămășagul

Când Ionel, fiul prietenului meu Grigore, a intrat în biroul în care lucrez, abia m-am abținut să nu pufnesc în ris.

Gândindu-mă și dumneavoastră: un tânăr în vîrstă de 27-28 de ani, înalt, cu umeri lași, care, în loc să aibă un obraz bine bărbierit, purta două favorite ce se contopeau într-o barbă neagră, ascuțită. De n-ar fi fost îmbrăcămîntea croită după ultimul jurnal de modă, l-aș fi crezut descins dintr-un portret de familie păstrat cu smerenie de descendenții unui venerabil bărbat, care trecuse pe globul nostru terestru acum mai bine de un veac.

Colegii mei șușoteau între ei, abia stăpînindu-și risul - atît era de ridicol acest tânăr, care avea probabil impresia că „po-doaba“ i faciă să îl dă o strălucire de anahoret.

După ce stabilisem lucrările pe care urma să le execute pentru expoziția noastră (fiul prietenului meu Grigore este arhitect), interlocutorul meu plecă, lăsînd în urma lui un subiect de discuție: bărbile tinerilor.

- Dar părinții, dragă, părinții, cum de nu-i arată cît e de caraghios? mă întrebă o colegă, socotînd că, în calitatea mea de prieten al tatălui său, puteam cunoaște părerea părinților despre barba fiului.

- Habar n-am ce se spun părinții, replică eu, cercetînd niște hîrtii, dar întrebarea colegei mele mă prinse, făcîndu-mă să

mă gîndesc la prietenul meu Grigore, pe care îl știam foarte sever în ceea ce privește educația unicului său fiu. Dar ce-mi pasă mie! imi zisei, și-mi văzui de treabă.

Discuția asupra „noii mode“ nu se terminase.

- Dacă fiul meu și-ar lăsa barbă, interveni, un coleg al cărui fiu este student, i-aș tăia-o în timpul somnului.

Nu știu ce-mi veni, dar ridicai receptorul și făcui numărul de telefon al prietenului meu.

- Să trătești, Grigore. Știi că a fost fiul tău la noi și a luat lucrarea pentru expoziție.

După ce mai vorbirăm cîteva minute, îl întrebai într-o doară: Măi, Grigore, de ce îl lași pe fiul tău să poarte barbă?

La capătul firului auzii un oftat, apoi vocea lui Grigore plină de mîhnire:

- Nu mai mă amări și tu. Am destule necazuri cu el.

- Ascultă, Grigore, ce dai dacă îl fac eu să se bărbie-rească? îl întrebai, și o idee năstrușnică îmi veni în minte.

- Ce vrei tu!

- Ei, prea mult nu o să cer, dar pentru cîteva halbe te prinzi la rămășag?

- S-a făcut, încheie „tirgul“ Grigore.

În fiecare zi, Grigore îmi telefonă să mă întrebă dacă mai sint convins de reușită. Fermitatea mea îi dădea speranțe.

După ce expoziția fu montată am făcut formele pentru achit-

area lucrărilor. Când casierul a adus banii de la bancă i-am vorbit de pariul meu și bucuros mi-a promis tot sprijinul.

Pe scurt, în ziua cînd fiul lui Grigore se prezentă să-și încaseze banii, casierul nostru îl examină cu atenție buletinul de populație, apoi cu un gest i-l înapoi spusîndu-i cu gravitate:

- Buletinul nu-i al dumneavoastră!

- Cum nu-i al meu? replică fiul lui Grigore, contrariat. Doar e numele meu.

- Numele se poate, dar fotografia nu corespunde. Dumneavoastră aveți barbă, fotografia nu!

- Cînd am scos buletinul, nu purtam barbă.

- Tovarășe, nu pot plăti! Cine urmează? se adresă casierul celorlalți, în semn că discuția se terminase.

A doua zi, la casierie se prezentă un tânăr cu o delegație semnată de fiul lui Grigore, dar casierul, părtașul meu la rămășag, refuză plata.

- Noi nu plătim unei terțe persoane. Și dacă pînă mîine la ora 12 nu se ridică banii, îi depunem la bancă.

Nici nu se deschisese casieria și fiul lui Grigore aștepta nerăbdător. Cînd casierul ridică fereastra ghișeului, fiul prietenului meu îl întinse buletinul.

- Tot dumneavoastră ați fost acum două zile? întrebă mirat casierul. Acum semnați cu cel din fotografie.

Cînd i-am telefonat lui Grigore am auzit un chiot de bucurie.

- Cum ai reușit?

- Lasă că-ți spun diseară la 6, la „Carul cu bere“. Il aduc și pe complicile mele.

Dintr-o condamnată neglijență, loturile de sfecă de zahăr, ale G. A. S. HALCHIU, Secția HAGHIG, raionul Codlea, regiunea Stalin, au fost complet invadate de buruieni.

- Parcă nu semeni a sfecă de zahăr!
- Parcă tu semeni a director de gospodărie!

Desen de C. Cazacu

G a l a ț i

Aflăm că:

În zilele călduroase, gălățenii se pot distra vizitând curtea Fabricii de piese de schimb C.F.R. Asfaltul așternut pe alei de către I. C. C. F., se moaie la primele raze de soare și reține cu o inegalabilă forță pantofii sau sandalele publicului.

Între orele 12-16, program special. În acest interval, asfaltul, denumit în limbaj popular „asfalt tip-pastă”, atinge maximum de topire, blocând și roțile electrocadelor aflate în circulație prin curtea întreprinderii.

Întrearea liberă... ieșirea fără pantofi.

Noutățile zilei

Fabrica „Delfinul” din Galați nu va produce nici de acum înainte conserve de pește, intrucit specialitatea ei sînt produsele zaharoase. Denumirea „Delfinul” pare nepotrivită doar celor care vizitează pentru prima oară această fabrică. Pe cei din cadrul Departamentului Industriei Alimentare, de pildă, nu-l mai surprinde. S-au obișnuit... cu „Delfinul”.

În ultimul moment aflăm însă că e vorba să se schimbe denumirea actuală a fabricii în „Fabrica de produse zaharoase CRAPUL”... acesta fiind un pește de apă... dulce!

Sfatul medicului... domiciliat în Galați:

Ori de cite ori se produce accidentarea sau îmbolnăvirea unei persoane care necesită internarea urgentă în spital, nu pierdeți timpul. Telefonați imediat la „Serviciul de Salvare” al orașului Galați, indicînd adresa unde trebuie să se prezinte mașina. Dacă în cel mult 20 de minute „Salvarea” nu sosește înseamnă că nu are benzină. Și atunci trebuie să salvați dv. situația. Luați bolnavul și duceți-l la spital cu trăsura. În eventualitatea că acest lucru vă este imposibil, vegheați continuu la căpățîiul bolnavului.

A doua zi, însă, telefonați din nou la „Salvare”. S-ar putea ca între timp să se fi făcut alimentarea cu benzină a mașinilor și atunci vine precis una din ele.

Vorba aceea: Incet, dar sigur... Prea tirziu!

Știri sportive

În cursul lunii iunie, Munteanu Virgil, Sandu Tudora, și Morțun Dumitru, toți trei din echipa secției Siloz D. R. N. F. Galați, au realizat o reușită „Săritură peste... plan”, obținînd 485,35 de puncte (depășire).

La întrebările puse de reporterul nostru, cei trei tovarăși au răspuns într-un glas că acum au de gînd să facă și alpinism și că nu se lasă pînă ce nu vor escalada vîrfurile cel mai înalt... al graficului!

MICA PUBLICITATE (Pierderi)

T.A.P.L.-ul Galați anunță pe această cale că a pierdut... din vedere faptul că brigada nr. 1 de bună deservire de la restaurantul „Bucegi” din localitate este denumită de majoritatea consumatorilor „Brigada nr. 1 de bună... delăsare”.

Găsitorul acestei situații este rugat să spece că se vor lua măsuri.

D. M.

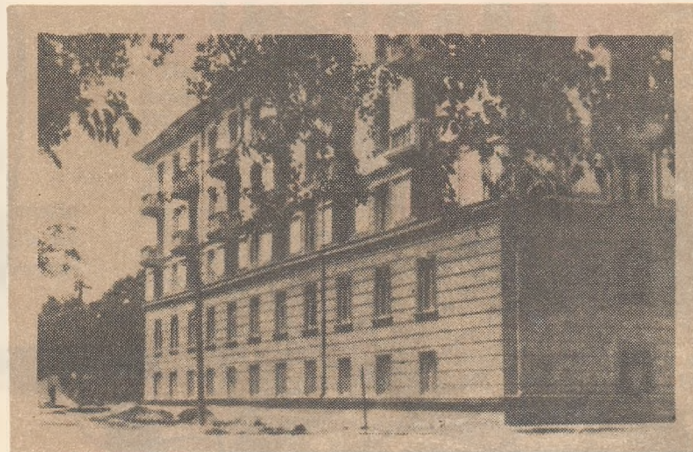

Foto V. Peternelli

Acesta este unul din blocurile muncitorești ce se construiesc acum la Galați, realizare a regimului de democrație populară.

*Blocurile amintite
Sînt solide, căci se știe
Că sînt toate construite
Pe aceeași temelie.*

În această stare (cu pletrele din pavaj făcute stivă) a fost lăsată strada Sf. Nicolae după o lucrare de canalizare executată de Secția de Gospodăria Comunală.

*E drept că trece apa pe sub strada
Însă conform proverbului bătrîn
Oricine ar putea din nou să vadă
Că „apa trece, pietrele rămîn”!*

De peste trei luni, grădina de vară a Ansamblului de Estradă nu găzduiește nici un fel de manifestație artistică.

*Cum vedem sînt toate bune
Situația-i precisă:
Vara asta, ei pot spune
C'au jucat... cu casa-nchisă!*

O serie de cartiere nu primesc apă cu suficientă presiune

*Cu apa asta mi s'a spus
Se poate rezolva frumos:
Ea va veni de jos în sus
Cu o critică... de sus în jos!*

Așa arată străzile pe care întreprinderea Comunală a început de un an și jumătate lucrări de modificare a traseelor liniilor de tramvai.

*Amintire să păstrați
Toți, pe tot cuprînsul țării,
O vedere din Galați:
„Monumentul... delăsării!”*

S. R.

Desen de Nell Cobar

Sprijin reciproc în Oman...

Regii au ne de tronuri

Se poate spune fără exagerare că astăzi în Europa, dacă nu chiar vreun cetățean în toată firea căruia, cu totul indiferentă soarta Germaniei, foarte numeroase planurile, socotelile, bine sau rău intenționate, în vederea soluționării într-un fel a problemei germane. Și totuși nu s-a gândit, în elaborarea diferitelor soluții posibile, la un factor atât de important ca cel al providențial și atât de... glosat de principele Ludovic-Ferdinand al Prusiei, tatalul cap al vestitei familii domnitoare Hohenzollern! E uimitor, într-o asemenea măsură, că nu s-a gândit nimeni că prințul însuși a fost nevoit să se angajeze în acest lucru și să publice în revista germană „Der Spiegel” propriile gânduri, care, e drept, dacă n-ar fi existat încă 15 ani înaintea, Hitler, ar fi fost de origine. Potrivit acestor surse, ar fi să se procedeze cam în următorul mod: Mai întâi, în virtutea „drepturilor dinastice, prințului în fața lui Dumnezeu” (și a prințului Ludovic-Ferdinand va trebui urmasii Prusiei. Odată realizat acest lucru, adică Germania occidentală, adică Ludovic-Ferdinand, va proceda la anexarea Germaniei Democratice Germane, între altele, din bunul motiv că o treime din populația casei de Hohenzollern se află pe teritoriul acestei părți a Germaniei. Urmasii în chip firesc, în virtutea aceluiași drepturi inalienabile, imprescriptibile, etc., alipirea unei bune părți din Polonia, de, cîndva, se aflau alte treimi din hohenzollerniene. Ar veni la rând socotelile delirante ale prințului Ludovic-Ferdinand, dar, în privința asta, să nu se prevadă o soluție mult mai bună, să spunem așa, mai... cuprinzătoare, ba, anume, de faptul că prințul însurat iar consoarta altețel sale, mai mult nici mai puțin, urmașii marelui duce Ciril, care oțtează de multă vreme după tronul Rusiei, această situație, e împede ca marele duce își va ocupa tronul Moscova, lucru care - afirmă prințul - va putea să întîrzie prea mult”, va urma Ludovic-Ferdinand al Prusiei tuturor Germaniilor va căpăta tronul în virtutea drepturilor etc. etc., respective de zestre din partea țării al tuturor Rusiilor. Chestiunea aranjată apoi, sub toate aspectele, milie!

În continuare, deși prințul n-o recomandă în propunerile sale, amintiți firește și de alte moșii care ar fi putut fi sau ar fi trebuit să stăpînească familia sa, și, prințul în ultimul rînd, de România, care și ea din „trezile” nenumărate ale hohenzollernilor.

În privința datei probabile de realizare a acestor propuneri dezinvolve și în viitorul Kaiser ne asigură că „înțirzia prea mult”.

În ce ne privește, există motive să credem, cu riscul de a mînișii pretendenții încoronai, că lor pe melegurile forțat părăsirii la Moscova, la București, nu va fi decît în cadrul celor 52 de cămăși între care, după cum se știe, se află niște bărhoase și înzorzonate gale (patru la număr), cunoscute în zilele noastre dar mai ales a bărbilor mele popular de „popi”.

ION CĂLIM

IN LUMINA FAPTELOR

Cu picioarele în sus

Ziarul „Libération” relatează starea inițială a unui cetățean austriac, Sigi Waselberger, de 33 ani, care a pornit în marș, din Salzburg, într-o lungă călătorie, mergînd în mîini. El și-a făcut socoteala că, mergînd zilnic cite 3-4 kilometri, va ajunge la Viena în septembrie. Această călătorie originală și dificilă nu este însă o extravaganță pură. Waselberger urmărește un țel ceva mai dificil însă și, fără îndoială, mai nobil: el vrea să strîngă de-a lungul călătoriei sale cu capul în jos fondurile necesare pentru înjgheburarea unui centru sportiv pentru reeducarea copiilor paralizici.

Pînă în clipa de față el își continuă ne tulburat chinultoarea expediție, nimeni în Austria negăsînd o altă soluție pentru realizarea nobilei scop urmărit de înimosul călător în mîini.

Ceea ce, oricum, pare să indice că prin partea locului Waselberger nu e singurul lucru cu capul în jos!...

Înainte, spre vid!

De curînd escadra a VI-a a flotei americane a fost trimisă, după cum se știe, în Medi-

terana orientală, în vederea aplicării doctrinei „vidului” și a sprijinirii aventurii teroriste a regelui Hussein al Iordaniei.

Cu prilejul ridicării ancorei, însă, după cum relatează „France Nouvelle” s-au ivit o serie de dificultăți: o bună parte din bravi marinarai ai escadrei a VI-a lipseau la apel. Unii au fost găsiți la Lido-Venetia. La Paris, poliția militară a răscolit toate localurile de noapte pentru a „pescui” pe încercații lupi de mare care practicau entuziast „doctrina vidului” la... pahar. Cu toate acestea însă, escadra a pornit în eroica expediție cu efectivele descompletate. O parte din mateloții recuperați după plecarea escadrei, au fost transformați ad-hoc în navigatori aerieni și expediți cu avioanele, via Neapole, în urmărirea vaselor de pe care erau dați lipsă. Cu chiu cu vai, pe la jumătatea drumului, escadra a izbutit, se pare, să-și completeze „vidurile” din echipaj. Apoi, glorioșii ostași ai doctrinei au pornit „cu toate pinzele” spre marelui vid al expediției lor.

În fruntea escadrei spînteca valurile împunătorul bastiment „Forrestal”, purtînd numele strălucitului precursor al tuturor vidurilor mentale.

DE-ALE LOR

Unii politicieni imperialiști susțin că, pentru a-și ajunge țelurile lor „pacifiste”, e nevoie de o concepție sănătoasă :

*Spre a-și ajunge țelurile voie
Aceștia, foarte sinceri, spun
Că de-o concepție neaoie:
Concepție sănătoasă...tun!*

Guvernul american continuă să-și dea credite lui Adenauer pentru a grăbi refacerea vechitului Wehrmacht.

*Americanii, eident,
Li dau suboenția n armament.
Iar Hitler, calm și în surdă,
I-a dat suboenția n... doctrină...*

I. A.

DESPĂGUBIRE ȘI POMANĂ

Germania occidentală a primit de curând, după cum scrie „Libération”, o notă diplomatică cu adevărat jignitoare. Și asta din partea unor prieteni și aliați : Anglia, Franța, Danemarca, Norvegia, Grecia, Belgia, Olanda și Luxemburg, adică, după cum se vede, aproape toți membrii Pactului Atlantic.

În document se exprimă rugămintea expeditoilor ca guvernul d-lui Adenauer să binevolască a acorda o indemnizație în chip de despăgubire victimelor politice, deportați sau deținuți, din timpul ocupației naziste în aceste țări. Guvernul Adenauer a răspuns că nu poate accepta în nici un caz o asemenea cerere, dar că respectivii solicitanți ai despăgubirilor, victime ale nazismului german, se pot adresa... societăților de binefacere l...

E greu de crezut că Hitler însuși ar fi putut da un răspuns mai „tare” la o astfel de cerere și că după dispariția Führerului, cineva ar fi putut apăra mai bine, cu mai multă insolență și cinică ironie, amintirea foștilor ocupanți și schingiulitori ai țărilor care semnează nota. De altfel, în ciuda mirării pe care ar putea-o stârni acest lucru, cancelarul e totuși consecvent, dacă ne gândim la numeroasele „cadre” ale regimului defunct care-l înconjoară azi, în aparatul de stat, în justiția și armata Republicii Federale.

D. Adenauer pare decis să se ocupe de cei rămași în viață. Și cei rămași în viață, beneficiind de sollicitudinea mărinimoasă a

cancelarului, și-au și aranjat un mic congres la Karlburg, la care au luat parte deocamdată numai 8000 de foști SS, în frunte cu generali și mareșali lor. Congresisții și-au deschis solemnă adunare printr-un moment plin : coroane la monumentul celor căzuți (dintre ei) în timpul războiului, reculegere etc. Apoi au urmat discursuri în care s-au glorificat marile fapte de arme ale campaniilor hitleriste, generalul Kurt Mayer, fostul comandant al organizației „Hitlerjugend” dădând deplină asigurări asistenței că „în timpul războiului ei și-au făcut datoria”. S-a vorbit apoi, firește, și despre „integrarea europeană”, vorbitorii arătându-se mândri că ei au fost precursorii (e drept, ceva mai energici și expeditivi!) al eforturilor „europene” de azi.

După cum anunță ziarul, cancelarul Adenauer n-a fost de față la acest congres, fiind ocupat tocmai să răspundă notei cu pricina.

N-a participat de altfel nici generalul Heussinger, reținut de problemele comandamentului suprem al noului Wehrmacht de la Bonn, și nici generalul Spedel, aflat la Paris cu treburile comandamentului NATO. La o viitoare reuniune, nu e exclus să se poată conta și pe prezența lor.

Asta în cazul când miile și miile de victime ale nazismului nu se vor hotărî să-și adreseze îndreptățile cereri de reparații, nu societăților de binefacere, cum le-a recomandat guvernul vestgerman, ci, direct și nominal, generalilor Spedel și Heussinger și Mayer și celorlalți câteva mii de netreb-nici „rămași în viață”, de care grijuliu se ocupă, cu atita dragoste, cancelarul Adenauer.

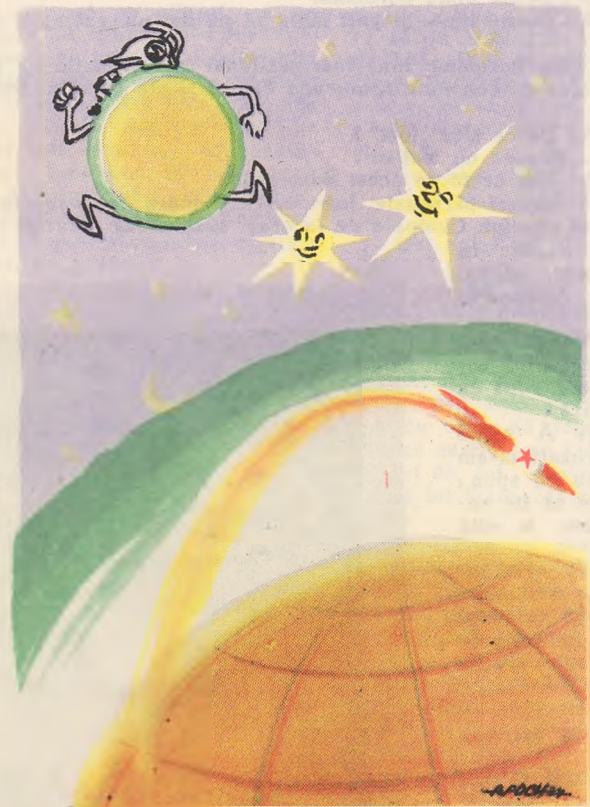
G. D.

„Frajii Siamezi”

Desen de V. Vasilu

Agentia TASS anunță că Uniunea Sovietică a realizat racheta balistică intercontinentală

— Cine l-a speriat așa pe Marte ?
— O stea cu coadă !

Desen de A. Poch

Examen școlare

Un nou an școlar a început.

În primele zile ale acestui nou an școlar, numeroși elevi și studenți de la școlile și universitățile din țară au dat felurite examene.

În unele localități, au dat examene și niște persoane din afara învățământului, iar aceste examene au fost pline de... învățăminte.

Examen la Botanică

Tovarășul director al „Stației de egrenat bumbac” din comuna Bechet (raionul Gura Jiului, regiunea Craiova) a dat examen la botanică, spunând în fața comisiei examinatoare următoarea lecție:

— Botanică e știința care se ocupă cu studiul plantelor. Una din plantele cu care se ocupă Botanică e bumbacul. Cu bumbacul mă mai ocup și eu, la stația de egrenat pe care o conduc. Mă ocup în felul următor: fiindcă iarna sint ocupat cu așteptarea primăverii, cînd vine primăvara aștept pînă răsare bumbacul însămînțat la timp de sătenii și dacă aflu, pe la prima prașilă, că nu s-a însămînțat prin împrejurimi întreaga suprafață prevăzută în planul meu, încep pe la sfîrșitul primăverii să mă ocup serios de problemă: trimit repede, măcar în comuna Drănic, din raionul vecin Segarcea, trei salariați să mă împartă ceva sămînță de bumbac pe la țărani. Trimișii mei sint băieți deștepti și, prin urmare, chiar dacă sătenii vizitați de ei nu au nici o bucată de teren pe care să poată însămînța bumbac, ei tot le lasă sămînța, iar pe la gospodăriile unde nu găsesc pe nimeni acasă, lasă sămînța în bătătură, sau, dacă găsesc porțile încuțate și nu pot intra în curți, aruncă sămînța peste gard. Apoi băieții vin și-mi raportează, iar eu aștept vara și toamna să văd ce se mai întîmplă. Așa m-am ocupat de bumbac anul acesta și, dacă voi constata pe la Crăciun că metoda a dat rezultate, o voi aplica și la anul.

În urma acestui examen, comisia examinatoare a stabilit următoarea regulă: pe viitor, cei care vor proceda tot așa cu bumbacul, să fie... bumbăciți.

Corigență la Cooperatie

În fața comisiei examinatoare s-a prezentat și tovarășul președinte al cooperativei de consum din comuna Făurei (raionul Focșani), spre a da examen de corigență.

Examenul a decurs astfel:

COMISIA: Știind că Botanică se ocupă cu studiul plantelor, poți mata să ne dai un exemplu de plantă?

ELEVUL: Ppt. De pildă burulană.

COMISIA: Foarte bine. Și poți mata să ne dai un exemplu de burulană?

ELEVUL: Da. Burulană Ion, fost gestionar al magazinului pe care cooperativa de consum din comuna Făurei îl are în satul Bizighești.

COMISIA: De ce zici „fost”?

ELEVUL: Fiindcă nu mai e.

COMISIA: Dar ce făcea acest Burulană?

ELEVUL: Afaceri personale. Între altele, vindea în magazinul cooperativei și covrighi. Cumpăra de la oraș 600-700 de covrighi cu un preț și îl vindea în sat pe alt preț, bîgînd diferența în buzunarul lui.

COMISIA: Și ce-a devenit gestionarul ne-cinstit Burulană, după ce a fost dat afară?

ELEVUL: A ajuns la covrighi. Scuzați, m-am fisticit. Vreau să spun: a făcut cerere să fie angajat gestionar la altă cooperativă.

COMISIA: Mulțumim. Pentru examenul viitor să înveți capitolul din Botanică în care se arată că pe lingă casă nu trebuie cultivate burulenii!

Extemporal la Muzică

Un strălucit extemporal a dat la Muzică tovarășul Popescu Constantin, gestionar al magazinului mixt pe care îl are în satul Padeș cooperativa din comuna Călugăreni (raionul Baia de Aramă, regiunea Craiova). El a scris următoarele:

Muzica e de trei feluri:

— întâi e muzica pe care o face cineva cînd cîntă; treaba lui nu mă bag, nu m'amestec;

— al doilea a fost muzica pe care mi-au cîntat-o mie lăutarii, cînd cu petrecerea de pomină pe care am organizat-o de dragul nevestii-mi, în prăvălia cooperativei, fiind mai spațioasă, și nu'mteleg de ce se bagă și s'amestecă alții în ce fac eu în casa mea ca soț atent și în prăvălia mea și a cooperativei, ca gestionar cu răspundere;

— al treilea e muzica pe care mi-a făcut-o pe urmă Uniunea rațională a cooperativei de consum, sub formă de „mustrare cu avertisment”, pe motiv că, atunci cînd lăutarii mi-au cîntat în magazin, au cîntat în secția de textile, călcînd, cică, legea standardelor, că există cică numai stambă cu picățele sau cu floricele, dar nici un Stas nu prevede stambă cu geamparale și că nu trebuia să mă dau chiar așa în stambă, cînd aveam în prăvălie și molton. Just. Mol-tonul face muzica.

Teză la Gimnastică

La școala medie nr. 1 din Bacău a dat examen tovarășul profesor Creangă.

Domnia sa fiind profesor de educație fizică a dat examen la Gimnastică, scriind următoarea teză:

Gimnastica e o disciplină sănătoasă. Ea se practică mișcînd miinile și picioarele în mod metodic, în anumite direcții.

În virtutea acestei reguli, am dat și eu din miini și din picioare ca să introduc neapărat în echipa școlară de gimnastică a regiunii Bacău doi elevi al școlii medii nr. 1 din Bacău, spre a participa la faza de zonă de la Galați a campionatului republican școlar de gimnastică.

Și fiindcă numai unul din elevi era... elev, iar celălalt nu, am dat din miini și din picioare astfel:

Întîi am dat cu piciorul... regulamentul concursului, care prevedea cu strictețe că pot participa la concurs numai elevii înscriși la școli în mod legal.

Apoi am dat din miini în următoarele direcții: cu o mină am scris în echipa școlară a regiunii pe tînărul Nevschi Mircea, care nu mai era elev al școlii, deoarece o absolvise în 1956, iar cu altă mină am scris toate actele „doveditoare” cum că „elevul” urmează regulat cursurile, și are note foarte bune la învățătură, precizînd și ce note.

Și-am reușit: echipa campioană a regiunii Bacău, întărită cu tînărul Nevschi Mircea, a cîștigat la Galați concursul.

S-au găsit apoi, bineînțeles, invidioși ca profesorul Lupu, conducătorul echipei de gimnastică a școlii medii „Unirea” din Focșani, campioană a regiunii Galați, care să facă... contestație la C.C.F.S., cerînd anularea rezultatului, conform regulamentelor sportive, și sancționarea mea și a tînărului, pe motiv că tînărul, nefiind elev, a participat ilegal la concurs, iar eu am făcut în acest scop falsuri în acte publice.

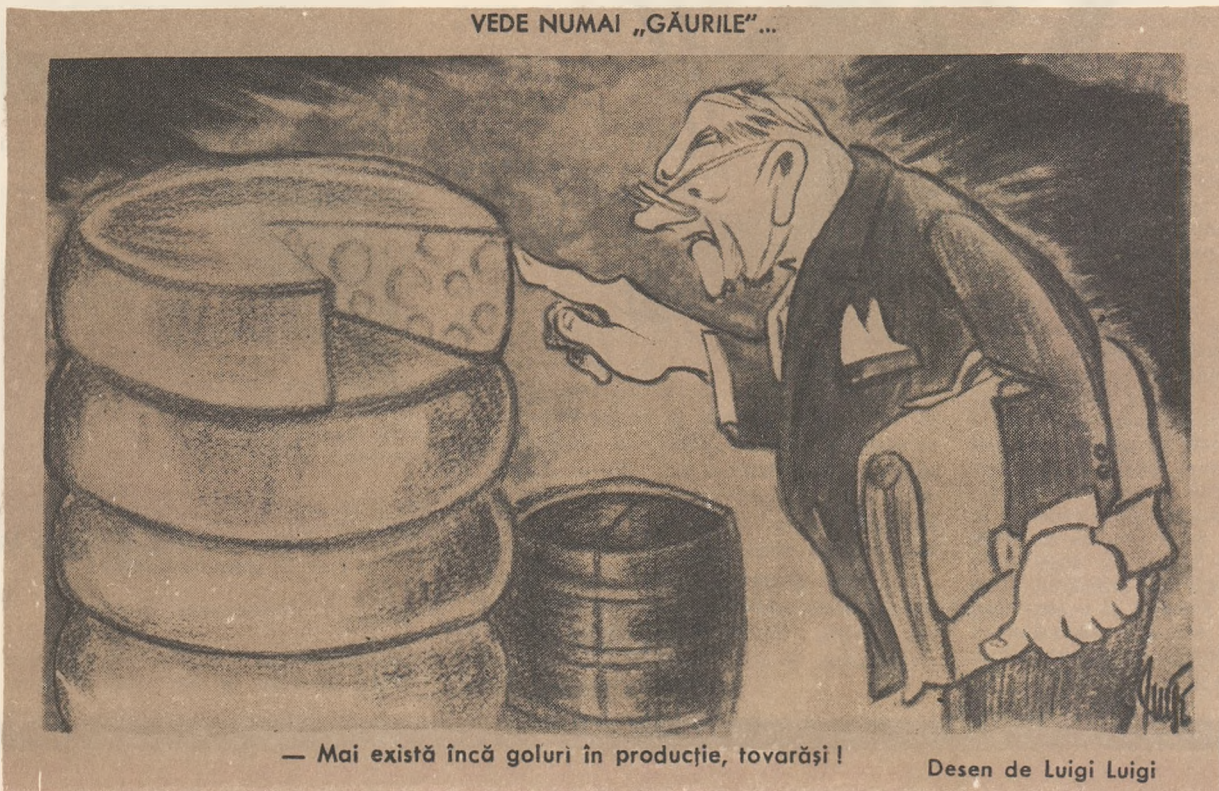
Baltverne!

A fost un concurs de gimnastică foarte frumos. Principalele exerciții au fost: „capul sus!”, „săritura peste cal” și „învîrtirea gimnastului în jurul propriei sale axe”.

Ca să meargă treaba mai ușor, ne-am împărțit sarcinile: tînărul Nevschi Mircea și-a făcut de cap, iar eu... am sărit dincolo de șa. Și amindoi... ne-am invîrtit.

(După corespondențe de la tovarășii: P. Nicolau-Segarcea; Lefter Valeriu-Bizighești-Făurei; M. Sandu-Craiova; N. Bobocea-Galați).

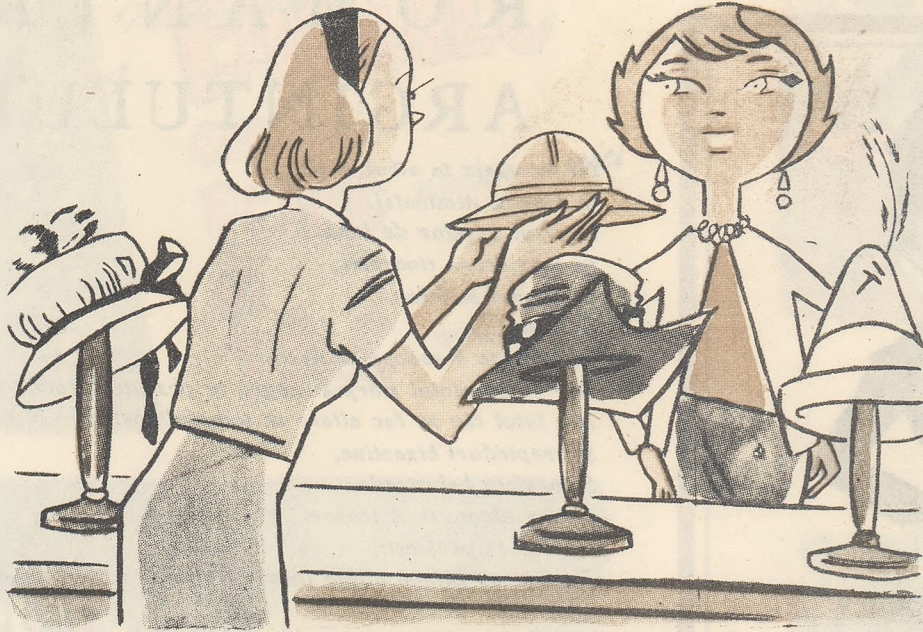
VEDE NUMAI „GĂURILE”...

— Mai există încă goluri în producție, tovarăși!

Desen de Luigi Luigi

CANOANELE MODEI

— Nu pe asta ! prea seamănă a pălăriei

„Asta-i socoteala!”

State Rindea nu dă doi bani pe Radu Sava. În afară de un spate lat, o statură înaltă, o pălărie cafenie (de culoarea ochilor lui) pusă cam pe-o sprincenă, Radu Sava n-are altceva deosebit. Că știe să chiuie la horă și să potrivească strigăturile, asta poate mai mult să supere pe unii decât să-i încinte. Așa că dacă te duci la horă și vrei să fii înștițit, mai bine astupă-ți urechile când strigă Radu Sava. Pentru că așa din colectivă scornesc strigături noi, în loc să le păstreze pe cele bătrânești, cumini și la locul lor. Chiar pe el, State Rindea, timplar cu vază în sat, l-a atins cu o strigătură. Mindria lui de meseriaș nu l-a terfelit-o nimeni până acum și, poftim, să se găsească tocmai unul ca asta ! Numai fetei lui, Uța, îi sticlec ochii după Radu. Dar el, State Rindea, om cu judecată, nici nu se gîndește să-și dea fata după o sărăcie ca Radu Sava. Lui îi trebuie ginere un meseriaș, chiar dacă ar trebui să-l caute în șapte sate. Dar nu-i nevoie, că l-a și găsit. Băiatul cizmarului din satul de peste gîrlă. Și băiatul a prins meseria. Așa da, mai merge. Fata croitoreasă, băiatul cizmar, or s-o ducă binișor. Dar coate-goale asta de vecin, ce are ? O casă dărăpănată, rămasă de la ai bătrîni, și o cotneală de magazioară subredă, de stă să cadă peste gardul lui.

— Uța ! își strigă State fata, lăsînd gealul și scuturîndu-și talașii de pe șorț. Uite care-i socoteala, fata tatii. (Îi place mult să întrebuițeze cuvîntul „socoteala”). Duminică ne vin pețitori. Oamenii cu vază de peste gîrlă. Spune-i și maică-ți și gătiți-vă cum știți voi mai bine. Asta-i socoteala !

— Tată, eu zic . . .

— Tu zici ce zic eu. Că știu eu care-i socoteala. Să nu încerci să-mi vorbești de Sava, că fac moarte de om ! Tu n-ai

văzut că nici bună ziua nu-i dau ? Că să nu-l înădesc.

Ce să mai zică fata în fața unui părinte ca State Rindea ? A sosit și duminică.

Cînd Radu Sava iese dimineața din casă, se ia cu miinile de păr. Magazia lui dărimată peste gardul vecinului și sacii cu griul primit ca avans înșirați în băutura lui State Rindea. Ce să facă mai întii ? Să care sacii sau să dreagă gardul vecinului ? Să dreagă gardul, bineînțeles. Dar Radu e priceput la toate, așa că izbutește să-l dreagă destul de bine.

State Rindea bombăne incoace și incolo prin băătură. „Am spus eu că se dărimă cotneaja”. Dar de cîte ori trece pe lîngă sacii, trage cu coada ochiului și nu-i vine a crede că unul ca Radu Sava poate primi atîta griu.

Radu Sava înțelege cam cum stau lucrurile și pășește în curtea vecinului, tocmai cînd ăstuia îl e inima mai îmbunătă :

— Bună ziua, nene State ! Să mă ierți de supărarea care ți-am făcut-o, dar tot nu pot să te

scap de sacii, că n-am unde îi pune pină nu dreg magazioara. Să mi-l păstrezi dumneata, că la altcineva...

State se uită dacă nu-i cumva Uța prin apropiere. Nu e.

— Poți să-i lași cît poțtești, că cîntea mea o cunoaște satul întreg...

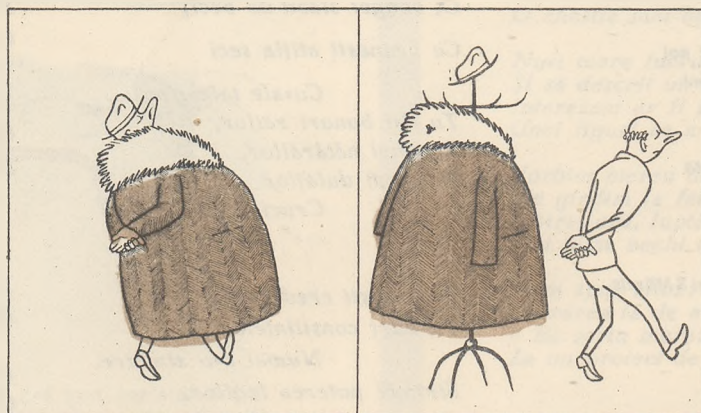
— Tocmai d-aja, întărește Radu. Îi aduc și pe ălanți, că dă porcul cu ritul și mi-i dezleagă.

State se plimbă cu miinile la spate și privește cum cară Radu sacii în băutura lui. „Ai putea să-i pui în magazia mea”, e gata să-i zică, dar se răzgîndește. Mai bine să stea sacii în băătură, să-i vadă lumea. El totdeauna a avut ce-i trebuie, așa că dacă vede lumea și niște sacii, nu strică.

Cum gîndește el așa, pică și căruța cu pețitorii. Tatăl cu fiul. Nici că se putea mai potrivii. Radu Sava trîntește cam de sus și ultimul sac și lese din curtea vecinului, fără să privească înapoi.

— Frumos griu ai ! îl laudă

PROVERB

(Nu haina face pe om)

Desen de Pavel Ilies

viitorul cuscru. Noi stăm niște luș mai slab...

State se îngîmfă ca un păun. Îi place.

— Da, mi-a plăcut totdeauna una belșugul. La mine... asta-i socoteala, arată el spre sacii.

Se pune masa, se mîncă, se ciocnesc pahare, se spun glume. Toți veseli, afară de Uța.

La plecare, pețitorii de peste gîrlă se gîndesc că loc e destul în căruță, așa că cer cuscrului un sac de griu :

— Să facem și noi piine din griu nou, întăresc el cererea. Că de ce să cumpărăm dacă avem aci ? Acum se cheamă că sintem o leacă de cimotie...

State tușește stingherit, dar pînă să mai spună el ceva, pețitorii au și aruncat sacul în căruță. State privește lung la soție :

— Văzuși buclucul ? Ce mă fac ? Vine asta după griu și mă fac de ris. S-a dus dracului socoteala...

Nevastă-sa, ca orice nevăastă care douăzeci și cinci de ani s-a sfătuit cu soțul și a găsit totdeauna o dezlegare, găsește și acum :

— Du-te la nașicu Vlad Tămîie și cere-i un sac cu griu. Dar repede, pînă nu vine asta să-și numere sacii !

„Asta”, adică Radu Sava, a văzut că pețitorii Uții au luat un sac cu griu. Ca să incurce lucrurile, înadins își face de lucru pe la vecin.

— Să știți că ți-am luat un sac, vere, face State, dar n-ai grijă că-ți fac eu rost d-altu' și mai bun...

— N-ai de unde mai bun, că numai la colectivisti găsești, zice Radu, și-o caută din ochi pe Uța.

— Asta s-o crezi 'mneală, face State cu ifos și pleacă prin sat, ca să nu rămînă de rușine față de Sava. Bate în poartă la nașicul Vlad Tămîie. Dar nașicul n-are nici el.

— Păi atunci ce ne facem, năsticule ?

— De l' știu și eu ? !...

— N-ai pe careva să-ți imprumute ?

— Stai coieca, că mă reped să văz.

Și aleargă Vlad Tămîie la colectivistul Radu Sava, despre care știe că a luat avansul. Ce naiba, doar sint prieteni.

— Imi dai, mă, Radule ?

— Îți dau, nene...

Radu Sava dă fuga la State Rindea să-și ia un sac din griul lui, și-l dă lui Tămîie, Tămîie și-l dă lui State, State și-l dă lui Radu.

— Ziceai că nu găsești decît la colectivisti... Desfă sacul, vericule, și viră mina în boabe, să vezi marfă. De două ori mai bun ca al dumitale. Asta-i socoteala...

Radu Sava zîmbește, desface sacul, scoate un pumn de boabe.

— Da, e bun... N-am ce zice. Așa îl am tot.

— Cum așa... Dar State nu mai isprăvește vorba. Vede sacul, vede griul, vede pe nevăastă-sa și în spatele ei pe Uța. Poți să mai spui ceva ? Nu mai spui nimic. Inghiți și tac. Cu atît mai mult-cu cît, vorba aia, ca-n filme, n-a mai trecut mult și a venit și nunta.

Că, vorba lui State Rindea : asta-i socoteala !

VASILE FULGEANU

Ion Pribeagu la 70 de ani

ROMANȚA ARGINTULUI

Văzut de Petrescu-Găină-Lys (1915)

*Eu te visam în albul zării,
În aurora dimineții,
În visul razelor de lună,
În primăvara tinereții,
În calmul stelelor,
În soare,
În horbota ce-adoarme norii,
Dar în pământul sterp și negru te pescuiesc căutătorii.
Din lutul tău se fac altare în templul soarelui Naiade,
Și trepiduri bizantine,
Și oalate balustrade,
Se fac alcoouri și icoane,
Cununi împărătești,
Tu faci să plângă atâtea inimi și-atâtea lacrimi usuci...*

*Tu faci să plângă atâtea inimi și rătăcești atâtea minți...
Cînd tei lui Iuda aurora pentru o mină de arginți,
Cînd sementi ura-ntr-o popoare,
Și faci apostoli din mișei,
Și cumperi gloria străbună cu trupuri goale de femei.*

*...Aparii te ascund cu grijă și te așezi-n joc, ciocoi,
Te încrustează-n vers poezii
Și te disprețuiesc eroii,
Te blestemă savanții lumii în noaptea-n care îi seduci,
Tu faci să plângă-atâtea inimi și-atâtea lacrimi aduci...*

*Eu te visam în resemnarea ce scaldă visurile pieții...
În uvertura ce-o însoțește în clipa dorului,
Drumeții
Plecați din țările cu soare spre țara stelelor dinții.
Dar în pământul sterp și negru te pescuiesc amanții tăi.
Din lutul tău se fac sicrie, medalii și figuri macabre,
Și cîntătoare albe cupe,
Și majestoase candelabre,
Se fac cădelnițe și cirje,
Cununi pontificale,
Cruci...
Tu faci să plângă-atâtea inimi și-atîta deznădejde-aduci...*

„FACLA” 1914

PRO PATRIA

Scrisoare adresată Onor. Comisiunii de
anchetă pentru cercetarea neregulilor
din campania 1913

MOTTO: Oricine poate să spule fără
nici o teamă tot ce știe, cu condi-
țiunea ca afirmațiunile să fie sprijin-
nite pe un „Inceput de dovadă”.
(Monitorul Oficial)

Io, Dumitru Stan Plouatu,
Inrolat Ca voluntar pentru-a patriei Mărtre
Viu să fac mărturisire
De bătaia Ce mi-a Dat-o
Don sergent Major Tăpoi

Cînd pornit-Am la război
Avea vorbe dulci majoru,
ne Grăia frumos și Bine și să în Grijă Dă noi
Ca un tată de Fecioru cel mai Ager la Nevoi

Dar în Statele străine o'nceput Așa d'o dată
să Ne'njure, să ne Bată,
iar Pă alBele șosele
Cînd mișcai o Leacă'n front
don Major mi-a dat un ghiont, fărîmîndu-mi 3 Măsele
Și apoi m-a dat grămadă.

io, dumitru Stan, acum
Nu știu Ce să Fac și cum
Că 'nceputu dă Dovadă a rămas acoto 'n drum.

„FACLA” 1913.

ROMANȚA BUDGETULUI

*O, budget slăvit de veci,
Ce hrănești atîția seci*

Cu-ale tale grații...

*Tu dai bunuri răilor,
Ranguri nătărăilor,
Și atîrni dulăilor*

Cruci și decorații...

*Prăbușești credințele,
Turburi conștiințele*

Numai c-o zîmbire.

*Strîmbi puterea legilor,
Saturi pofta regilor,
Dărui gloriei begilor,*

Hoșilor mărire,

*Schimbă guvernele pe rînd,
Cumperi toate ce se vînd,
Într-o noapte neagră,*

*Taine dinzi dușmanilor,
Curmi avîntul anilor
Și trimiți țaranilor*

Biruri și pelagră.

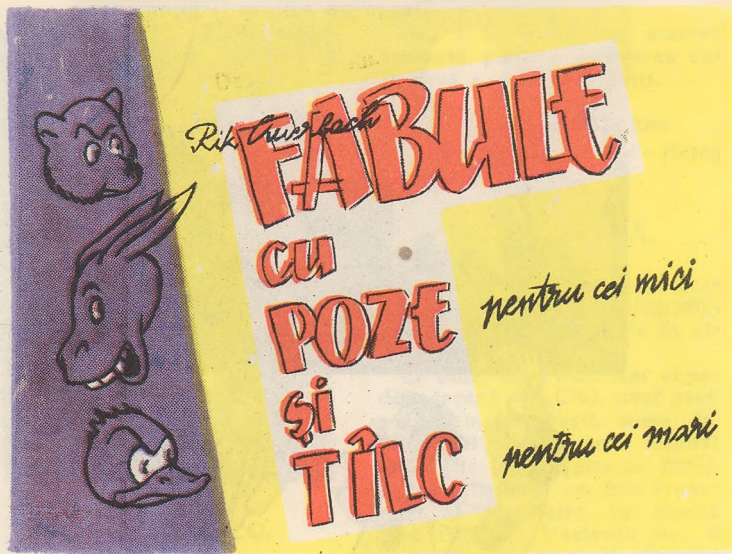
*Tu tragi toate sforile,
Plămădești erorile*

Și înalți ratații,

*Faci apostoli din zeozeci,
O, budget, slăvit de veci
Ce hrănești atîția seci*

Cu-ale tale grații...

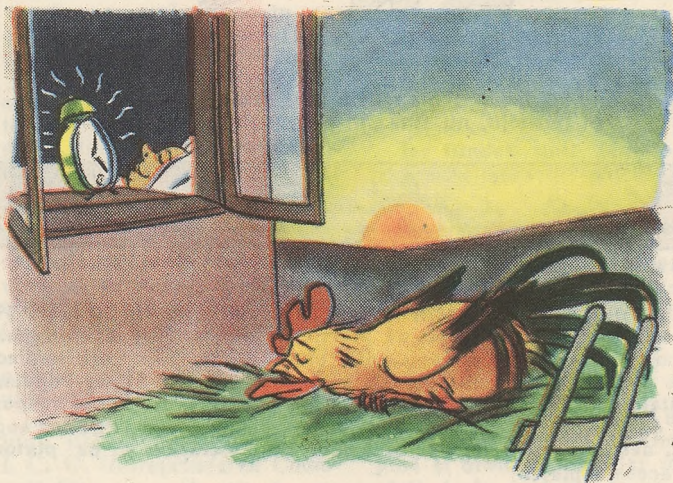
„FACLA” 1914

Pentru un drac de păsărică
Și-a lăsat nevasta...

MORALA:

Sînt și oameni care au
„păsărică” asta!

Un cocoș fiind prins de lene
Omul procedă cuminte...

MORALA:

Dacă nu te scoli la vreme
Ți-o ia tehnica înainte!

- Nu se vede nici o fiară,
Nici măcar o cioară-n pom.
Asta-i fabulă cu oameni?
- Da' de unde... asta-i om?!...

Crampe și dureri drăcești
Nu vor să-ți dea pace.

MORALA:

Critica să-ți însușești
Nu... pe cel ce-o face!

Corbul n-a mai rezistat
Și-a luat brinza... și-a zburat!

MORALA:

Vorbărie goală, multă,
Azi nici corbul nu ascultă...

UN ORIGINAL

- Oh, dac-aș pune mina pe stilou
Aș scrie capodopere de geniu,
Ceva profund, clocotitor și nou
Cum nu s-a scris în ultimul mileniu...

Cînd răsfoiesc pe Shakespeare sau Balzac
Îți dau cuîntul că mă simt în stare
Să mă măsoz cu dinșii și să fac
O chestie mai bună și mai tare.

Nu-i mare lucru să privești în jur
Și să descrii un șir de ipohimeni
Interesant ar fi să dai contur
Unei figuri ce n-a văzut-o nimeni.

Vorbim mereu de originalitate,
Ne gîndim la fel de fel de fleacuri.
Iubire, ură, luptă, voluptate,
Sînt teme ochii de patruzeci de peacuri.

I-am spus sfios: - Atunci de ce nu scrii
Lucrearea ta de autoritate?
- Ba scriu mereu, îmi zise, zi de zi
La un proiect de carte de bucate...

MIRCEA PAVELESCU

IN ŢEPII „URZICI“

Hoşi, porci şi oi

Spre a obţine beneficii băneşti ilegale, inginerul Ancateu Ion de la Intreprinderea Agrozootehnică Sibiu făcea, în complicitate cu alţi trei salariaţi (Bira Ion, Kulnev Nicolae şi Potor I.), felurite matrapazlicuri: state de salarii fictive, comerţ clandestin cu porcii întreprinderii, arendări de terenuri ale întreprinderii pentru păşunatul oilor unor particulari, etc. etc.

Pentru uşurinţa cu care cei patru salariaţi necinstiţi puneau averea întreprinderii la dispoziţia lor, au fost puşi şi ei... uşor, la... dispoziţia unor organe judiciare anchetatoare.

În faţa acestor organe îşi vor da şi ei seama că, înstrăinând terenurile întreprinderii pentru păşunatul unor oi, n-au făcut nici o brinză, iar cu vânzarea clandestină a porcilor întreprinderii au făcut-o de oaie.

Control pe teren

Departamentul Silviculturii e contra... inovaţiilor. În loc să le răsplătească, le sancţionează.

O interesantă inovaţie experimentase tovarăşul inginer Nibeleanu Ştefan. Avînd sarcina să controleze mecanismele de pe cu-prînsul Ocolului Silvic Sînaia, ştia zis omul că e prea obositor să se deplaseze pe la toate mecanismele acelea şi, ca atare, a convocat la sediul ocolului pe şeful sectorului respectiv şi pe responsabilul mecanismelor, interogîndu-l vreo... 17 ore, fără întrerupere, asupra situaţiei de pe teren a pomenteilor mecanisme. Apoi i-a pus să îs-călească, pentru conformitate, procesul-verbal despre constatările făcute astfel de tovarăşul inginer „pe teren“.

Această inovaţie n-a fost însă apreciată la Departamentul Silvi-culturii care, în loc să-l premieze pe tovarăşul inginer, ca inovator, „i-a desfăcut contractul de muncă cu centrala, oferindu-i angaja-ment la o unitate în subordine, spre a-şi face stagiul necesar în producţie“.

Adică, purtîndu-se arbitrar cu ocolul, a fost sancţionat... fără ocol.

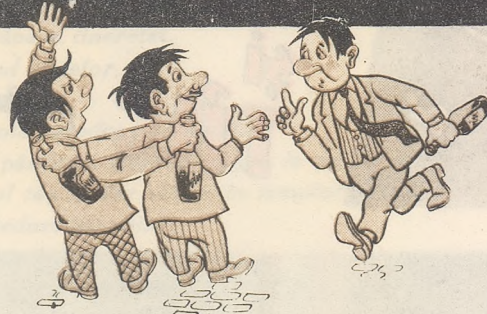
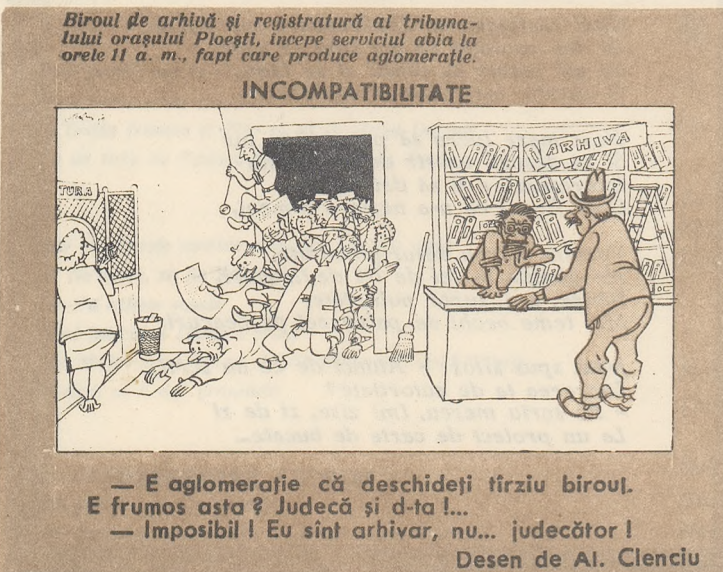
Codul familiei

Cetăţeanul Becu Gheorghe şi-a părăsit, după şase ani de căs-nicie, soţia şi doi copii, lăsîndu-i în Cernavodă şi stabilîndu-se în Codlea (regiunea Stalin), unde timp de trei luni a fost salariat la sfatul popular orăşenesc, iar de patru luni e la sfatul raional.

De şapte luni de cînd şi-a abandonat familia, numitul încasează şi compensaţia de cartelă a soţiei şi alocaţiile de stat ale copiilor, fără să fi trimis în acest timp familiei decît drepturile pe o singură lună, de ochii lumii, - restul banilor însuşindu-şi-i. Adică nu vrea să le mai fie copiilor săi tată, dar le mîncă banii... ca un tată.

Soţia abandonată l-a reclamat sfatului popular orăşenesc Codlea (prin intermediul sfatului orăşenesc Cernavodă) dar acesta nu s-a prea grăbit să transmită reclamaţia la sfatul raional, unde lucrează acum soţul încorect.

Oricum, în privinţa lui Gheorghe Becu, nici o grijă: codul familiei pedepseşte fapte ca ale sale, încît, pînă la urmă, s-ar putea ca Becu să cadă pe... bec.

— Să fie soare; să fie lună? Ce părere ai?
— Nu ştiu, nu sînt din partea locului...

Una caldă, una rece

„Urzica“ ajută

În Foto-cronica Urzicii, apărută în numărul 12 din 30 iunie 1957, arătăm că suprafaţa Pieţei 28 Martie a fost redusă la aproximativ 100 m. p., lăsîndu-se jumătate din piaţă goală, fapt care împiedica buna desfăcere a produselor. La sezizarea noastră, Sfatul Popular al Capitalei, Serviciul de Organizaţii Comerciale şi Pieţe, ne răspunde prin adresa nr. 141 că s-au luat măsuri şi, cu începere de la 4 august a. c., desfăcerea de legume şi fructe se efectuează şi pe platoul 1 din această piaţă.

Răspunsul Serviciului „Pieţe“ ne bucură. El vedeşte... un bun Serviciu.

„Urzica“ n-a ajutat

„Urzica“ n-a reuşit să ajute I.L.L.-ul raionului Gh. Gheorghiu-Dej din Bucureşti să ştie cite... etaje are un imobil de sub admini-straţia sa.

Sezisat de noi că imobilul din str. Crîngăşi nr. 14 are o faţadă neingrijită şi că, din cauza lipsei de igheaburi la acoperiş, apa plo-ilor se infiltrează în pereţi, provocînd igrasie, I.L.L.-ul n-a răspuns (cu adresa nr. 3751/957) că... „lucrările de faţadă cad în sarcina coo-perativei meşteşugăreşti Munca Nouă, care locuieşte în imobilul respectiv“.

Sezisînd şi cooperativa, n-a răspuns că... faţada localului pe care îl ocupă la parter a reparat-o. Dar imobilul, pe lîngă parter, are şi un etaj, cu alţi locatari, iar acoperişul e... la etaj, şi reparaţiile de la etaj nu pot fi în sarcina sa, care e la parter.

Perfect „normal“: cînd un I.L.L. nu ştie cite etaje are un imobil de sub administraţia sa, locatarul de jos, de la parter, poate vorbi... de sus.

„1 Mai“ din Deva răspunde

Am sezisat comitetul sindical al întreprinderii economice „1 Mai“ din Deva că biblioteca sa, în loc să fie pusă la dispoziţia salaria-ţilor, stă închisă într-un birou.

Şi comitetul n-a răspuns, comunicîndu-ne măsurile luate: bi-blioteca a fost dată în grija unei tovarăşe, şi s-a fixat o zi pe săp-tămîină pentru distribuţia şi primirea cărţilor.

Felicităm pe tovarăşii de la „1 Mai“ din Deva pentru răspunsul lor prompt şi operativ.

Sfatul regional Bucureşti nu răspunde

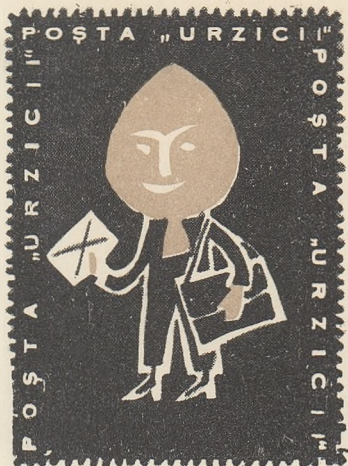
Nu felicităm Direcţia agricolă regională a Sfatului popular al regiunii Bucureşti pentru modul în care se eschivează să răspundă corect la sezizarea noastră nr. 3040.

I-am sezisat nişte grave abateri ale conducerii S.M.T. Roşeşti, raionul Călăraşi.

La această sezizare, Direcţia agricolă regională n-a trimis, du-pă... două luni, o adresă nr. 1196, în care „răspunde“ numai la unele din punctele sezisării noastre, cu destulă grijă să-i scoată pe cei abuzivi basma curată, pripindu-se să concludă că cele arătate în sezizarea noastră „nu sînt juste“, - şi... „uitînd“ să răspundă în vreun fel la alte cinci puncte ale sezisării.

Iar de-atunci au mai trecut patru luni, dar „Urzica“ n-a mai putut obţine, cu toate numeroasele reveniri telefonice, nici un fel de răspuns de la Direcţia agricolă regională, nici din partea tovară-şului contabil-şef Proca, nici din a tovarăşului director adjunct Tran-dafir, care sînt de altfel şi semnatarii pomenitei adrese nr. 1196.

Dar dacă tovarăşii de la Direcţia agricolă regională se consideră faţă de „Urzica“, în această problemă, „acoperiţi“ cu această adresă, înseamnă că... au greşit adresa.

DRAGĂ URZICO,

Dacă vrei emoții tari, lasă-te de „Pronosport” și vino în orașul nostru, să concurezi la... prono-autobus.

Acest concurs se desfășoară astfel: În fiecare dimineață, cetățenii concurenți se adună în piața din centrul orașului și încep să parieze dacă... vine sau nu vine în ziua aceea autobuzul care face, zice-se, curse zilnice până la gara Subcetate, de unde cetățenii respectivi ar urma să ia trenul spre ce direcție ar avea treabă: Simeria, Caransebeș sau Petroșani.

Și concurenții câștigă sau pierd, după cum autobuzul... vine sau nu vine.

Iar autobuzul mai mult... nu vine, fiindcă proprietarul său, I. C. O. (Intreprinderea Comunală Orășenească) atât de superficial îl repară totdeauna, încât bietul autobuz, când îl cauți, e... defect. Și când autobuzul e defect și „nu vine”, I. C. O. pierde bani, iar cetățenii pierd... trenul.

Acum, dragă Urzico, fiindcă știi ce e prono-autobuzul, pariază și tu: dacă vine sau nu

vine... I. C. O. cu vreo măsură serioasă pentru lichidarea definitivă a acestei situații.

Nicu Sbucnea
Str. Magazinului 4 - Hațeg

URZICO DRAGĂ,

Știu că un „mandat telegrafic” e un mandat... telegrafic: care ajunge la destinație în câteva ore.

Ei bine, nu-i așa. Am expediat recent din Cluj, unei persoane din București, suma de cinci mil de lei, prin mandat telegrafic (cu recepția nr. 7535), dar acești bani au fost transmiși la destinație, în strada Căpitan Ion Văstescu nr. 5 de către funcționarii oficiului PTT 34 București, abia după... patru zile.

Eu cred, dragă Urzico, că menirea funcționarilor de la oficiile poștale nu e să le producă cetățenilor... emoții, incurcături și pagube.

Iar fiindcă unii funcționari cam uită aceasta, poftim: al... mandat să le-o reamintești... telegrafic.

Mayer Grünberg
str. Batiște, nr. 1 - București

URZICO,

Mult ne mîră pe noi, brăilenii, un lucru: că a nimerit până și orbul Brăila, dar tovarășii de la întreprinderea „Electromontaj”, de aici din Brăila, nu nimeresc... străzile pe care le-au stricat, ca să le repare la loc.

Cu ocazia unor lucrări de instalații, au desfundat străzile Franceză și Dorobanți, - și așa le-au lăsat. Sint acum numai gropi, iar aceste gropi imple-

dică circulația vehiculelor și periclitează sănătatea... picioarelor trecătorilor.

Dar întreprinderea „Electromontaj” nu-și bate capul cu asemenea probleme și nu e prezentă la îndatorirea sa de a repara la loc aceste străzi.

Din această pricină s-a născut și cunoscutul proverb: unde nu e... „Electromontaj”, e vai de picioarele cetățenilor.

Terente Dumitru
Str. Ștefan cel Mare nr. 68
Brăila

URZICUȚO,

Află despre noi că locuim foarte bine. Locuim în Blocul muncitoresc nr. 4 al Intreprinderii Metalo-Chimice din Zlatna (raionul Alba Iulia, regiunea Hunedoara), dar am locui și mai bine dacă acest bloc - construit de un coșogea trust de construcții din Cluj - ar fi ceva mai... terminat.

De trei ani e construit și tot n-are toate instalațiile (apă, canal, luminat electric, dependințe, etc.) terminate.

Știe bine trustul din Cluj ce-i mai trebuie blocului nostru. Știe și... Intreprinderea Metalo-Chimică din Zlatna. Tu, dragă Urzico, adu-le numai aminte.

Ce se va mai întâmpla pe urmă, îți vom comunica noi la timp.

Decamdată, pentru sprijin, mulțam frumos.

Jolța Vlad
Savin Filomen
Vilsănescu Gheorghe
Crisnic Alexandra
str. Traian, Blocul nr. 4 - Zlatna

DRAGĂ URZICO,

Intervino, te rog, în favoarea unui biet „clocan pneumatic”

pe care îl chinule de ani de zile niște tovarăși specialiști de la secțiile „întreținere” și „fierărie” ale atelierelor noastre.

E clocanul pneumatic nr. 8097, de 200 de kilograme, care - stricându-se iremediabil în 1950 - e „reparat” de atunci fără încetare, pentru ca (după șapte ani de numeroase adaosuri de piese și felurite... vopsiri strălucitoare) să fie... tot ca acum șapte ani.

Atita risipă de timp și atitea materiale cheltuite cu îndelungata lui „reparație” au costat până acum mai mult decît ar valora el însuși dacă ar fi teafăr, cu postament, cu vopsea și cu specialiști cu tot.

Să-l lase, zău, în pace, că e bătrîn și... pneumatic. Să-l trimiță la un azil de fiare vechi, scoțîndu-l din sala în care se află acum, amenințat să-l tragă toți curenții. Cum e el, acum, plătînd, mai poate să dea, bătrînel pneumatic, într-o... pneu-monie.

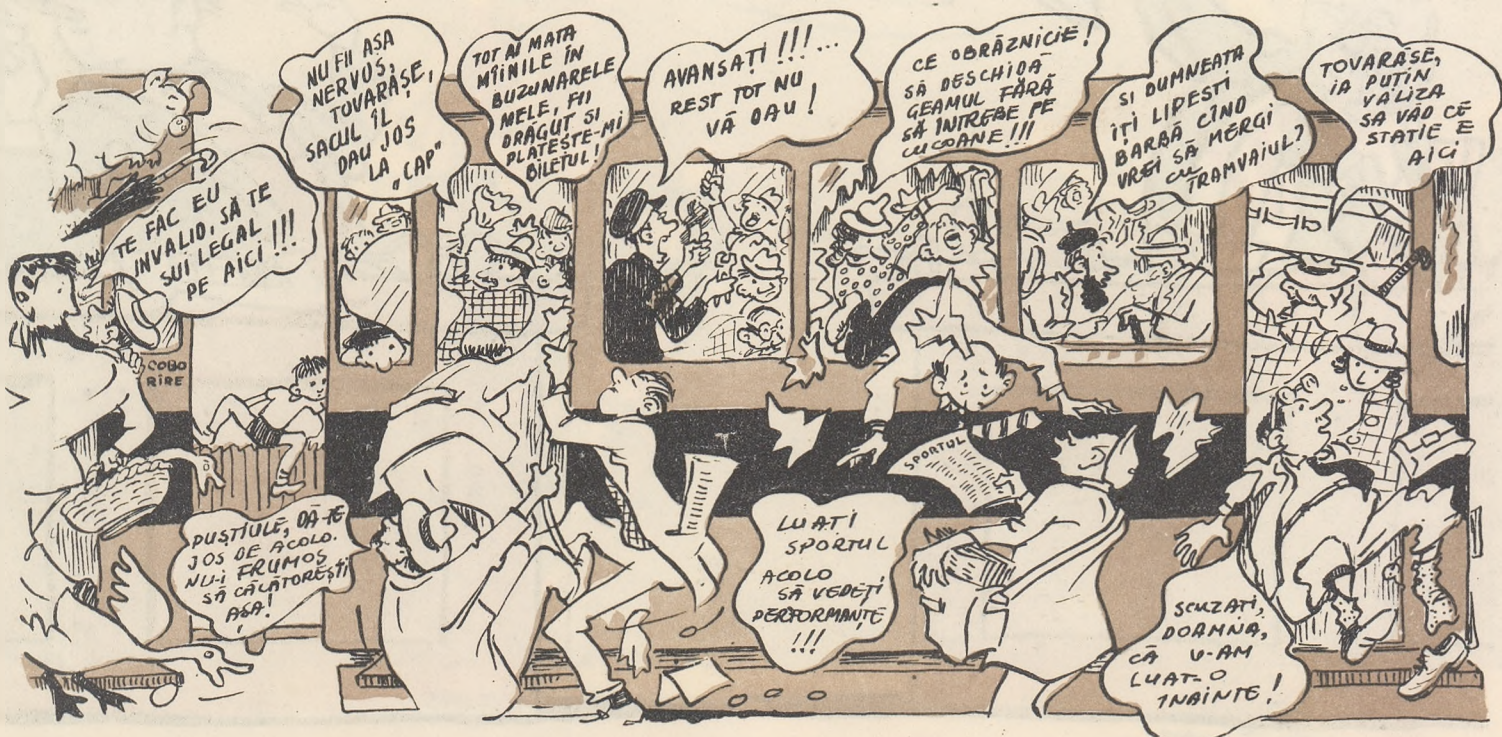
Jucan Gavril
Atelierele C. F. R.
„16 Februarie” - Cluj

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție 4.28.15
Interurban 27

Desen de E. Arno

TRAM „VAIUL”

„Sistem model” de rezolvare a cererilor